

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

mig med Anmodning om at faa gennemført en saadan Laangivning. Da det saa viste sig, at det blev nødvendigt at sætte Priserne saa meget højere op for Kornet af Høsten 1940, som Tilfældet blev, gjorde jeg det, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram er enig med mig i er rigtigt, saa søgte jeg og fik Bevillingsmyndighedernes Tilslutning til at lade Tilbagebetalingen ske med det laante Beløb, idet jeg fandt det urimeligt, at de paagældende skulde aflevere Korn, som til den Tid laa meget højere i Værdi end det Korn, de havde faaet nogle Maaneder før.

Dernæst vil jeg gerne sige angaaende Spørgsmaalet om Saasæd, at man maa gøre sig klart herinde saavel som i Landbruget, at Staten har ikke og kan ikke have nogen Pligt til at skaffe Landmændene Saasæd. Af flere Grunde. Staten har aldrig haft saadan en Pligt og kan sikkert heller ikke paatage sig en saadan Pligt i Fremtiden. Konsekvenserne heraf vilde være alt for vidtgaende. Det vilde sikkert medføre i disse Tider, hvor vi mangler op imod $\frac{1}{3}$ af det sædvanlige Kvantum Korn og Foderstoffer, en alt for urimelig stor Fristelse for Folk til at opfordre deres eget Korn og saa til Foraaret bare henvende sig til Staten om Korn. Dernæst maa man ogsaa være klar over Konsekvenserne paa andre Omraader, hvor der ogsaa er Raavaremangel; saa maatte Staten ogsaa dør se at skaffe Befolkningen Raavarer, selv om det er helt ugørligt.

Staten har ikke nogen saadan Pligt, og Staten har ikke udskrevet Korn til Saasæd. Enhver Landmand vidste i Fjor, da Kornloven blev vedtaget, at det var hans Pligt, og for øvrigt ogsaa i hans egen Interesse mere end i nogen andens, selv at skaffe sig Saasæd. Det, der sker ved det foreliggende Lovforslag, er, at man yder en Hjælp til de Landmænd, som ikke har egen Saasæd, og som mener — det har de fremhævet over for mig —, at hvis Staten stillede et Beløb til Raadighed, saaledes at de kunde betale kontant, vilde de være i Stand til at skaffe sig Korn til Saasæd. Hvis Staten skulde ind paa at skaffe Korn til Saasæd i stor Udstrækning, hvis man her i Rigsdagen sagde, at det var nødvendigt, og jeg gav min Tilslutning dertil, saa vilde der ikke være hundrede, ikke tusinde, men ti Tusinde Landmænd, der meget hurtigt vilde være i den Situation ingen Saasæd at have, naar de vidste, at Staten skal nok skaffe dem Saasæd. Og hvor skal Staten saa skaffe det fra? Der er intet udskrevet, vi har ikke Korn til det, og saa maa der en Udskrivning til. Mener man, det er nødven-

digt, nuvel, saa maa man tage Konsekvensen og foretage en saadan Udskrivning.

Der blev rettet det Spørgsmaal til mig af det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, om jeg ikke mente, det vilde være nødvendigt i ganske enkelte særlige Tilfælde at skaffe Saasæd. Jeg har naturligvis den Opfattelse, at Staten, hvor den kan hjælpe Befolkningen, maa gøre det, men jeg siger paa Forhaand, at det skal kun være i meget faa Tilfælde.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, at det er selvfølgelig tilladt Landmænd at købe Saasæd hos de Landmænd, der har Saasæd til Salg, og det er tilladt de Landmænd, der har Saasæd, at sælge det, og naturligvis til de Priser, der er fastsat i Kornloven; hvis jeg tillod anden Handel med det, overtraadte jeg Kornloven, og det kan jeg ikke gøre. Jeg vilde ogsaa mene, det var urimeligt at komme op paa højere Priser. Deputationen, der var hos mig for at faa en Laanelov gennemført, sagde netop, at man kan ikke betale det Korn med ganske urimelige Priser, og derfor er det nødvendigt, at man fastholder de Priser, der er i Kornloven, og at Staten yder den Støtte, den kan, ved at stille disse Laan til Raadighed.

Valdemar Thomsen: Den højtærede Landbrugsminister sagde, at han i Fjor, da han saa, hvor det bar hen med Priserne, gik til Bevillingsmyndighederne og fik Tilslutning til den Ordning, han traf. Men Ministeren svarede ikke paa mit Spørgsmaal, om man paa den Maade kan overtræde konkrete Lovbestemmelser. For saa vidt jeg ved, skal baade Ministeren og Bevillingsmyndighederne overholde gældende Lov. Det eneste rigtige havde været, om Ministeren havde søgt at faa Loven ændret. Han vidste paa Forhaand, at han kunde faa fuld Tilslutning til det, men han vidste naturligvis ogsaa, at det for ham personlig vilde være noget af en Fiasko, efter at han først i den Grad, som det skete, var gaaet imod det af os stillede Ændringsforslag, saa bagefter at — om jeg saa maa sige — søbe den Kaal, han selv havde spyttet i. Men alligevel vilde det efter min Mening saa afgjort have været den rigtige Fremgangsmaade. Jeg vil meget anbefale den højtærede Landbrugsminister, at han i Fremtiden holder sig Loven efterrettelig.

Staten har ingen Forpligtelse til at levere Saasæd til Landbruget, sagde Ministeren, og det er rigtigt. Staten har ingen juridisk Forpligtelse til at levere Saasæd til dem, der nu af en eller anden Grund er